

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 5018200029
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5018200029.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a sudcov Mgr. Viliama Pohančeníka a JUDr. Anny Peťovskej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Euro Data SK, a.s., so sídlom Kvačalova 5, 010 04 Žilina, IČO: 44 271 875, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Mariánske námestie 2, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 102433117/2017 zo dňa 21.11.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 31S/9/2018-40 zo dňa 24.10.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 31S/9/2018-40 zo dňa 24.10.2018 z a m i e t a.
Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102433117/2017 zo dňa 21.11.2017, ktorým Finančné riaditeľstvo SR podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdilo rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Žilina č. 101798672/2017 zo dňa 18.08.2017, ktorým bol podľa § 79 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov priznaný úrok v sume 232,20 eura, zo sumy nadmerného odpočtu vo výške 24 933,02 eura na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2013 žalobcovi ako daňovému subjektu.

2. Správca dane správcu dane v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia č. 101798672/2017 zo dňa 18.08.2017 uviedol, že lehota na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie december 2013 vo výške 24.933,02 EUR (po odpočítaní vlastnej daňovej povinnosti za zdaňovacie obdobie január 2014) uplynula v súlade s § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty dňa 09.05.2017. Keďže táto lehota nebola dodržaná a správca dane vrátil nadmerný odpočet dňa 12.06.2017, správca dane je povinný zaplatiť úrok, a to bez žiadosti. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku

dňa 09.05.2017 predstavovala 0,00%.Vzhľadom k tomu, že trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahol 10%, pri výpočte sa použila ročná úroková sadzba 10%.

3. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi úrokom z titulu oneskorene vráteného nadmerného odpočtu, ktorý patrí daňovému subjektu pri vrátení nadmerného odpočtu po uplynutí zákonnej lehoty a kompenzáciou vo forme náhrady za zadržiavanie nadmerného odpočtu počas daňovej kontroly, pričom úrok aj náhrada sú samostatne upravené. Z tohto dôvodu nemožno vytýkať správcovi dane ich osobitné posúdenie. Správca dane v prípade priznania predmetného úroku postupoval v súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z. a Daňovým poriadkom. Žalobu preto ako nedôvodnú zamietol podľa 190 SSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ v zastúpení advokátom včas kasačnú sťažnosť, namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Uviedol, že čo sa týka samotného vrátenia nadmerného odpočtu, v zmysle platnej právnej úpravy je nepochybné, že daňové orgány sú oprávnené vrátiť nadmerný odpočet až po skončení daňovej kontroly, do 10 dní v zmysle § 79 ods. 6 Zákona o DPH. V napadnutej veci však išlo o zaplatenie úrokov zo zadržiavaného nadmerného odpočtu počas daňovej kontroly. Podľa názoru žalobcu nie je možné stotožniť právo správcu dane vrátiť nadmerný odpočet v zákonnej lehote po uplynutí daňovej kontroly s platením úrokov z tohto zadržiavania počas daňovej kontroly, keďže ide o rozdielne právne inštitúty. Keďže si žalobca nemôže uplatniť nárok v zmysle 79a Zákona č. 222/2004 Z. z. (daňová kontrola bola skončená v roku 2016). Žalobca tvrdil, že si uplatnil nárok na úroky z omeškania počas zadržiavania nadmerného odpočtu počas daňovej kontroly. Žalobca sa domnieva, že žalovaný resp. správca dane mal žalobcovi priznať úrok z omeškania 10% ročne zo sumy 24.933,02 Eur od 24.03.2014 (30 dní od podania daňového priznania za zdaňovacie obdobie január 2014) do 12.06.2017.

V kontexte inštitútu úroku zo zadržiavania nadmerného odpočtu počas daňovej kontroly zákon o DPH v čase vydania správnu žalobou napadnutého rozhodnutia nemal žiadne ustanovenia. Existovali len ustanovenia o úrokoch, ktoré bolo možné priznať najskôr v 11. deň od skončenia daňovej kontroly (§ 79 ods. 3 Daňového poriadku v spojení s § 79 ods. 6 Zákona o DPH), t.j. nie za obdobie daňovej kontroly. Právny poriadok SR podľa názoru žalobcu teda v danej otázke Smernicu v súlade s jej záväznou interpretáciou do 31.12.2016 neprevzal.

5. Sťažovateľ ďalej uviedol, že právna úprava náhrady za zadržiavanie nadmerného odpočtu účinná od 01.01.2017 (§ 79a novelizovaného zákona o DPH), ktorá priznáva platiteľovi nárok na úrok z nadmerného odpočtu až od uplynutia 6 mesiacov odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na vrátenie odpočtu, je v nesúlade so závermi stabilnej judikatúry Súdneho dvora EU.

6. Ďalej namietal odklon od ustálenej súdnej praxe kasačného súdu (rozsudok NS SR sp. zn.: 4Sžf/57/2016 zo dňa 06.06.2017). Podľa bodu 6.19 rozsudku NS SR, sp. zn.: 4Sžf/57/2016 zo dňa 06.06.2017: „Podľa názoru najvyššieho súdu by bolo v rozpore s princípmi právneho štátu, keby tým daňovým subjektom, u ktorých bola uskutočnená, daňová kontrola, bol vrátený nadmerný odpočet z dôvodu výkonu daňovej kontroly neskôr a bez akejkoľvek kompenzácie. Práve na tento účel slúži štátom platený úrok zo zadržiavanej sumy za obdobie už odo dňa uplynutia uvedenej všeobecnej lehoty, na vrátenie nadmerného odpočtu až do jeho vrátenia“. Navrhoval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti, ktorá mu bola doručená elektronicky dňa 07.12.2018, písomne nevyjadril.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP)

a podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

9. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, správca dane prvostupňové rozhodnutie č. 101798672/2017 zo dňa 18.08.2017 vydal z úradnej povinnosti. Preskúmaním obsahu administratívneho spisu predloženého Krajskému súdu v Žiline k sp. zn. 31S/9/2018 (NS SR sp. zn. 3 Sžfk/1/2019) nezistil existenciu žiadosti o priznanie úroku z omeškania zo zadržovaného daňového odpočtu počas daňovej kontroly. V ďalších dokladoch k daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného dopočtu za zdaňovacie obdobie sú súčasťou administratívneho spisu žalovaného, ktorý bol predložený Krajskému súdu v Žiline k sp. zn. 31S/86/2017 (NS SR sp. zn. 1Sžfk/79/2018) sa takáto žiadosť nenachádza.

10. Kasačná sťažnosť žalobcu sa týka nároku sťažovateľa, ktorý nebol predmetom rozhodovania správcu dane v napadnutom prvostupňovom rozhodnutí. Z výroku rozhodnutia je zrejmé, že správca dane takýto nárok nezamietol. Ide o odlišné skutkové okolnosti ako vo veci sťažovateľa proti Daňovému úradu Žilina v rozsudku sp. zn. 3 Sžfk/31/2018 zo dňa 07.08.2019.

11. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení § 167 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania, keďže v konaní nebol úspešný. Žalovanému trovy kasačného konania nevznikli.

12. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.